

foreligger efter min Opfattelse ikke nogen Kjendsgjerning, der taler for, at de unge Mænd, som blive udfribne til Krigstjeneste, blive undergivne en mindre human Behandling; tværtimod. Der indkalbes aarlig mellem 5 og 6000 Mand til Uddannelse ved Hæren, og man hører næsten aldrig Klage fra Noget over den Behandling, som bliver dem tildel, og det kan dog ikke betvivles, at der blandt en saa stor Masse Individuer findes ikke saa ganske saa, som det kan være overordentlig vanskelig for Befalingsmændene at faae til at gjøre deres Pligt; og ikke saa ganske saa, som kunne have Lust til at udbringe sig den Byrde, som Loven paalægger dem. Jeg tør ogsaa forudsætte, at de ærede Forespørgere have været forvise om, at en Sag, der har været Gjenstand for saa megen Omtale, ikke er bleven upaaagtet af Krigsbestyrelsen, men at denne har havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa. De ærede Herrer have imidlertid ikke villet afvente Sagens endelige Udfald, de have rettet denne Forespørgsel til mig idag, og jeg skal derfor besvare dem. Jeg ønsker ikke, at hvad der passerer paa Hærens Omraade, skal blive skjult, og jeg skal være beredt til at meddele Oplysninger om denne Sag, saaledes som det staar i de ærede Herrer's Forespørgsel: „snarest ske kan“. De ærede Medlemmer ville imidlertid indse, at naar en Sag er Gjenstand for Undersøgelse, er det ikke paa ethvert Stadium, at man er istand til at meddele de fornødne Oplysninger derom. Det Naturlige vilde være at fremlægge Oplysningerne, naar Undersøgelsen vare endte, eller idetmindste naar Undersøgelsen var bragt til en vis Afslutning. Dette Sidste, haaber jeg vil ske om ganske kort Tid, og da skal jeg drage Omjerg for, at samtlige Afskyttere, som vedrøre denne Sag, uden Undtagelse paa hensigtsmæssig Maade, skulde blive bragte til de ærede Medlemmers Kundskab.

B. Christensen: Der er ingen af Forespørgerne, der noget Dieblit har mistjendt den Forsigtighed og Omhyggelighed, der maatte iagttages fra vor Side i en Sag af den sorgelige og dog delikate Betskaffenhed som den nærværende. Vi skulle derfor her ikke — tror

jeg, og henstiller jeg til vor ærede Drdsfører — urgere Forespørgselen videre i dette Dieblit. Jeg vil ogsaa haabe, at vi ville afholde os fra de Bemærkninger, som der baade om Sagen selv i dens Realitet og om Ministerens Stilling til den — navnlig hans Udtalelser i dette Dieblit — idetmindste forekommer mig at kunne være altfor megen Anledning til at fremføre; men jeg vil foreslaa mine ærede Medforlagsstillerere, at vi, uden at urgere Forespørgselen videre i dette Dieblit, afvente den Beretning og de Meddelelser, den høitærede Minister maatte kunne gjøre os, og som han haaber inden meget kort Tid at kunne fremføre for os. Jeg tænker da, at vi samvittighedsfuldt og omhyggeligt ville tage under Overveelse, hvad der fra Folkerepresentationens — fra dette Things — Side bør gjøres i en Sag som denne, der har en høj Betydning for Hæren, men i Sandhed ogsaa en høj Betydning for Folket. Jeg tillader mig at rette den Opfordring til vor Drdsfører, at han afslutter Forespørgselen og forbeholder Overveelse og Skridt fra vor Side, efter at vi have lært de Meddelelser og Oplysninger at kjende, som den ærede Minister har lovet os.

Dinesen: I Anledning af en Ytring fra den ærede Minister, at man næsten aldrig hører Klager over de Meniges Behandling nu, kunde jeg nok have Lust til at udtale mig, men da den ærede Minister har stillet i Udsigt, at der vil komme en Leilighed, hvor vi kunne komme tilbage til en lignende Forhandling som den, vi have i dette Dieblit, skal jeg frasalde Ordet.

Zahle: Jeg kan ikke godt frasalde Ordet ved denne Leilighed, thi for mig dreier Sagen sig ikke blot om et Principspørgsmaal, men den dreier sig ogsaa om den Paagjældende, hvis Behandling har fremkaldt Forespørgselen. Jeg kan ikke andet end paa det Indstændigste opfordre den høitærede Minister til, „saasnart ske kan,“ at lade den Paagjældende komme ud af de Forhold, hvorunder han nu er, og om muligt at bringe den Paagjældende herover til Staden; thi jeg er overbevist om, at